

ще заравя въ браздитѣ, наедно съ капкитѣ потъ, всичкитѣ черни мисли, които сж го тровили цѣлата зима. И когато тия отрудени хора спратѣ на почивка подъ нашата хладна сѣнка, ний ще се наведемъ, ще избършимъ потнитѣ имъ чела и леко ще имъ



Гора и планина.

навѣваме чудни надежди за новъ, по-добъръ животъ! . . .

— Кълъ, кълъ, кълъ! забѣбла горското изворче. — А какъ ще зарадвамъ азъ тия бѣдни хора! Като страдатъ подъ вашитѣ хладни сѣнки, тѣ ще жадуватъ за малко студена водица, тогава азъ ще се обадя. И тѣ, като дойдатъ при мене, ще ги напоя, ще